

ærede Konseilspræsident udtalte ganske vist, at det var intet Bondeministerium, jeg tror desværre, at han neppe har Ret deri. Hvad det er eller ikke er, maa naturligvis Fremtiden afgøre, men som det her fremtræder, viser det sig som et afgjort Bondeministerium, det er Bondestanden, det er det store Hartkorn, der særlig, ja næsten udelukkende er blevet repræsenteret i dette Ministerium, der er intet Hensyn taget til Byernes Interesser. Den eneste byvenlige eller egentlige By-Repræsentant, der sad i det gamle Ministerium, er trængt ud og ikke bleven erstattet af nogen anden af samme Slags. Men lad os haabe, at det maa blive bedre, end det ser ud til. Lad os haabe, at Ministeriet ikke maa føle sig som et ensidigt Ministerium, der kun er Repræsentant for Hartkornet. Lad os haabe, det ogsaa maa have Forstaaelsen af, at der er andre Interesser, der have Krav paa at blive varetagne ved Siden af Hartkornet. Men som Ministeriet er sammensat, er det særlig Bondestanden, det store Hartkorns Mænd, der ere komne til Magten. Det er en Til-sidesættelse af den store Bybefolkning, af Arbejderbefolkningen, af Husmandsstanden, af Landhaandværkerne. Alle disse store Samfundsklasser kunne foreløbig ikke med Tryghed eller Tillid se hen til dette Ministerium.

Jeg skal derefter vende mig til nogle af den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser. Han udtalte nogle faa Ord om den almindelige kommunale Valgret. Jeg vil haabe, at det ny Ministerium ikke vil glemme dette Spørgsmaal, men sætte en ganske anderledes Kraft ind paa Gennemførelsen af denne Reform, end vi hidtil have set. Vi ere ikke fornøjede med, at denne Reform vedtages Gang paa Gang her i Tinget og visnes det ene Aar efter det andet af Landstinget. Jeg vil haabe, at den ny Regering vil søge at bryde den Modstand, der er rejst fra Landstingets Side, og jeg vil haabe, at denne Regering ikke, som den afgaaede, vil søge sine Alliancer opefter. Derimod vil jeg haabe, at den vil finde sin Styrke ved at vende sig nedefter, og ikke, som den forrige Regering, ved at bøje af for Landstinget, gaa paa Akkord med det, ja ligefrem slutte Alliance med Dele af det. Det er det, der i højeste Grad har svækket Tilliden til det afgaaede Ministerium, og hvis Regeringen gaar den Vej, er der neppe Haab om, at en Reform som den almindelige kommunale Valgret skal kunne gennemføres. Men vil Regeringen søge sin

Styrke nedefter, vil den sikkert kunne være stærk nok til at bryde Modstanden i det andet Ting og gennemføre denne den vigtigste af alle sociale Reforme.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte sig dernæst om vort Forsvarsvæsen. Han har jo nu samlet begge Ministerier paa sin Haand, saa at den Splid, der tidligere har været mellem Marine- og Krigsministeriet, nu maa ophøre. Den højtærede Minister udtalte straks, at der ikke kunde være Tale om Nedsættelser her. Det havde vi dog ventet. Vi havde nemlig troet, at det var alvorlige og ærlige Ord, der stod paa Venstres Program af 1895, naaar der stod: Nedsættelse af de militære Udgifter. Nu høre vi, at det kan der ikke være Tale om, at det vilde være umuligt at regere med de Nedsættelser, som f. Eks. vi fra Socialdemokratiets Side have foreslaaet. Jeg tror dog, at det udmærket godt vilde være muligt. Jeg skal i den Henseende nævne nogle Eksempler. Der er paa den ny Finanslov forlangt et Beløb af næsten en halv Million Kr. til Munderingssager. Vi have foreslaaet, at denne Sum nedsættes med, tror jeg, 100,000 Kr. Skulde det nu ikke være muligt for os at komme ud af det med 400,000 Kr. hertil? Jeg vil bede enhver gennemlæse den afgivne Betænkning og se, hvilke Dyrger af Munderingssager vi have ophobet i de senere Aar, saa at vi nu have 100,000 Uniformer, 100,000 Kapper o. s. v., det vil sige, at vi i Øjeblikket have 2—3 Uniformer til hver Soldat, vi kunne sætte paa Benene. Der er ikke Mening i at ophobe saadanne Dyrger af Uniformsgenstande, som fortæres af Møl og fordre stort Arbejde til Pasning. Der kunde nok her foretages en meget betydelig Besparelse, uden at det derved vilde blive vanskeligere at administrere Hæren, end det tidligere har været. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister om at overveje denne Ting en Gang til, og jeg tror, at hvis han vil gennemgaa Budgettet Punkt for Punkt, vil han kunne finde mange Steder, hvor der vilde kunne foretages meget betydelige Nedsættelser, uden at det i mindste Maade skadede Administrationen eller kom i Strid med de bestaaende Love.

Dernæst udtalte den højtærede Minister, at han vilde søge at skaffe større Overensstemmelse til Veje mellem Budget og Regnskab. Dette glæder mig, fordi vi fra Socialdemokratiets Side i flere Aar have forlangt, at der skulde forelægges et virkelig ædrueligt Budget, og at dette